

РЕШЕНИЕ

№ 2274

гр. София, 26.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 26.03.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **10010** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във връзка с чл. 233 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на К. К. Т. чрез адв. Я. А. против Заповед рег. № з-12315/03.11.2011г. на директора на СДВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание „недопускане до конкурс за израстване в категория или степен” за срок от 1 година на основание чл. 226, ал.1, т.4 от ЗМВР във връзка с чл. 228, ал.1, т.5 от ППЗМВР.

В жалбата се твърди, че оспореният административен акт е незаконосъобразен като издаден в нарушение на изискванията за форма и съдържание по чл. 246, ал. 1 от ППЗМВР във връзка с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила – чл. 229 от ЗМВР и чл. 251 от ППЗМВР. В тази връзка се посочва, че заповедта не съдържа мотиви за това в какво се изразява неизпълнението на служебните задължения от страна на наказания служител и означение на нарушените разпоредби. Наред с това се твърди, че на жалбоподателя не са му поискани и не е давал писмени обяснения пред дисциплинарно наказващия орган – директора на СДВР. По отношение на изготвената справка рег. № 54644/31.10.2011г. в жалбата се посочва, че е изготвена от комисия, която няма качеството на дисциплинарно наказващ орган и в нея се съдържа предложение за налагане на дисциплинарно наказание, което е определено по вид преди още служителят да е изслушан или да са взети писмените му обяснения от органа, компетентен да наложи наказанието.

Иска се отмяна на заповедта. Претендира се присъждане на деловодни разноски. Ответникът – директора на СДВР, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт и в преклузивния срок по чл. 149, ал.1 от АПК, считано от датата на връчването ѝ на 09.11.2011г., поради което е процесуално допустима.

Разгледана по съществуващото на спора и след проверка на атакувания административен акт съгласно чл. 168 от АПК, съдът намира, че е основателна по следните съображения:

Между страните в процеса не е спорно, че К. К. Т. е държавен служител в МВР, категория Е – полицай II степен и изпълнява длъжността „полицай” в група „Охрана на обществения ред”, сектор „ОП” при Второ РУП-СДВР.

Не е спорно и обстоятелството, че за времето от 19.00 до 07.00 часа на 21/22.10.2011г. жалбоподателят е бил наряд в състава на автопатрул /АП/ 450. Това обстоятелство се потвърждава от приложените по делото писмени доказателства – наряд на силите от 4 взвод, група ООР при 02 РУП и ежедневна ведомост на 4 взвод за 21.10.2011г.

Със Заповед рег. № 469/24.10.2011г. на началник 02 РУП – СДВР е разпоредено извършването на проверка по отношение действията на АП 450 в състав гл. полицай Д. А. – командир на отделение в група ООР, сектор ОП при 02 РУП-СДВР и жалбоподателя, както и срещу състава на ОДЧ във връзка с бягство на две лица около 03.50 часа на 22.10.2011г. в [населено място], ж.к. О..

Според докладни записки от 22.10.2011г. дадени от гл. полицай Д. А. и полицай К. К., по време на наряда, около 03.20 часа в ж.к. О. спрели л.а. Хюндай с ДК СА 0789 ММ с изключени светлини, върху покрива на който имало навит на руло голямо количество телефонен кабел. В момента, в който автомобилът бил забелязан от полицаите, возещият се отпред в дясно пътник скочил и избягал. А. задържал водача, а жалбоподателят докладвал в ОДЧ. На водача били сложени белезници отпред и бил настанен на предната седалка, в дясно от водача на служебния автомобил за отвеждане в 02 РУП. А. следвал полицейската кола с автомобила на задържания. По пътя към РУП, на ул. Железопътна, пред магазин Б., задържаното лице скочило в движение от служебната кола и избягало. Към 9.30 на 22.10.2011г. било установено и задържано лицето С. П. Б..

За резултатите от проверката е съставена справка рег. № 54644/21.10.2011г. от комисията определена със Заповед рег. № 469/24.10.2011г., в която на база докладните записки на служители от автопатрула и ОДЧ е прието, че от страна на служителите от ППГ 450 е налице пълно неизпълнение на тактическите правила рег. № 2489/21.04.2008г. за действия на полицейските органи при проверка и задържане на превозни средства, водачи и пътници в тях и заповед рег. № 20281/27.11.2009г. на директора на СДВР относно реда за работа на държавни служители от СДВР по осъществяване на контрола и административно – наказателна дейност – не е установена самоличността на лицето, управлявало МПС, не е извършен първоначален обиск на задържаното лице; не е извършена проверка на МПС съгласно дадените правомощия в чл. 69, ал.2 от ЗМВР и че служителите са предприели конвоиране на лице, без да се съобразят с изискванията на чл. 25 и чл. 26 от Инструкция рег. № Из-1143/04.05.2011г. за организацията и реда за осъществяване на конвойна дейност в МВР. С оглед на така

установените нарушения на служебните задължения в справката е предложено на държавните служители от автопатрул 450 да се наложи дисциплинарно наказание „недопускане до конкурс за израстване в категория и длъжност за срок от 1 година”

Въз основа на това предложение е издадена и оспорената заповед рег. № з-12315/03.11.2011г. на директора на СДВР, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание по чл. 226, ал.1, т.4 от ЗМВР.

По преписката се съдържат докладна записка от 25.10.2011г., до началника на 02 РУП – СДВР и писмени обяснения от м.11.2011г. и двете подписани от жалбоподателя. Върху последните е поставена резолюция „приемам обясненията” от 02.11.2011г., с подпис, без означение на името и длъжността на лицето, което ги е приело.

В хода на съдебното производство ответникът представя препис от Тактически правила рег. № 2489/21.04.2008г. за действия на полицейските органи при проверка и задържане на превозни средства, водачи и пътници в тях и препис от заповед рег. № 20281/27.11.2009г. на директора на СДВР относно реда за работа на държавни служители от СДВР по осъществяване на контрола и административно - наказателна дейност заедно със списък на служителите от 4 взвод, сектор ОП при 02 РУП – СДВР запознати с тази заповед. В списъка по номер 2 се е подписал полицай К. К. Т..

Доказателства за запознаване на жалбоподателя с тактически правила рег. № 2489/21.04.2008г. не са приложени. По преписката са налице доказателства, че на държавните служители от 04-ти взвод са провеждани занятия по тактически действия на 18.05.2011г. и 29.07.2011г., но жалбоподателя не фигурира в списъците на участниците в занятието.

От представения по делото списък на служителите от 4 взвод сектор ОП при 02 РУП – СДВР за проведено занятие по Инstrukция № Из-1143/04.05.2011г. е видно, че при провеждане на занятието полицай К. Т. е бил в отпук.

При така установените факти, съдът приема от правна страна, че оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание е издадена от компетентен орган, но в нарушение на изискванията за форма и съдържание на акта по чл. 246, ал.1 от ППЗМВР във връзка с чл. 59, ал.2 от АПК, при допуснати съществени нарушения на императивните правила за провеждане на дисциплинарното производство по чл. 229, ал.1 от ЗМВР и в противоречие с материалния закон и несъответствие с неговата цел. Аргументите за това са следните:

Материалната компетентност на директора на СДВР относно ангажиране дисциплинарната отговорност на служителите в МВР категория Е, каквато категория притежава и жалбоподателя, е определена в нормата на чл. 228, т.3 от ЗМВР в качеството му на орган по назначаване. Съгласно удостоверение рег. № 744/13.07.2010г. на началник човешки ресурси при СДВР, длъжността директор на СДВР се изпълнява от В. Й.. От извършената констатация по оригинала на оспорената заповед в с.з. на 26.03.2012г. се установява, че заповедта е подписана от ст. комисар Й.. Съгласно чл. 246, ал.1 от ППЗМВР дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта.

В разглеждания случай дисциплинарното наказание е наложено със заповед, която не съдържа никакви мотиви относно конкретното поведение на полицай Т. /действие или

бездействие/, което да представлява неизпълнение на конкретни служебни задължения. Описано е поведението на трето лице, което е избягало при отвеждането му до ОД РУП – СДВР, не и действията или бездействията на служителя. В мотивите на акта е посочено единствено, че се касае до нарушаване на служебни задължения, довели до бягство на задържано лице „на основание справка за извършена проверка рег. № 54644/31.10.2011г.” Дори и това бланкетно изявление да се приеме за препращане към мотивите на цитираната справка като част от мотивите за налагане на наказанието – то и в справката не са посочени конкретни деяния, представляващи нарушения на служебната дисциплина извършени от жалбоподателя.

Наред с това в обстоятелствената част на акта не са посочени и разпоредбите, които жалбоподателя не е спазил при допуснатото бягство на задържано и конвоирано лице.

Констатираните нарушения във формата и нормативно предвиденото съдържание на административния акт за налагане на дисциплинарно наказание са съществени, тъй като препятстват не само правото на защита на жалбоподателя, но и съдебния контрол за наличие на виновно неизпълнение на служебните задължения от страна на наказания служител, което представлява дисциплинарно нарушение, за което следва да се налага дисциплинарно наказание по чл. 226, ал.1 т.4 от ЗМВР.

Неспазването на установената от закона форма обоснова незаконосъобразност на атакувания административен акт и е самостоятелно основание за неговата отмяна. В това отношение са основателни доводите на процесуалния представител на жалбоподателя.

В хода на дисциплинарното производство е допуснато и нарушение на чл. 229, ал. 1 от ЗМВР - преди налагане на дисциплинарното наказание от жалбоподателя не са поискани писмени обяснения във връзка с конкретни нарушения на служебните задължения. По делото е представен документ, подписан от жалбоподателя, наречен „обяснения”, който представлява поредно изложение на фактите относно бягството на задържания водач на МПС на 22.10.2011г., но не съдържа изявления по повод искани обяснения във връзка с неизпълнение на конкретни служебни задължения. Не са налице и данни и доказателства, че резолюцията „приемам обясненията” е поставена от дисциплинарно наказващия орган, компетентен да наложи дисциплинарното наказание. Изискването по чл. 229 от ЗМВР е императивно и не е формално, а има за цел да се даде възможност на служителя да посочи конкретни факти и обстоятелства във връзка с вменени му конкретни нарушения на служебната дисциплина. В случая това изискване не е спазено, поради което е налице още едно основание за незаконосъобразност на оспорения административен акт.

От събраните по делото доказателства не се установява и наличието на дисциплинарно нарушение, а именно, че бягството на задържано лице на 22.10.2011г. от служебния автомобил се дължи на виновно неизпълнение на служебните задължения от полицаи Т., за което съгласно чл. 228, ал.1, т.5 от ППЗМВР се предвижда дисциплинарно наказание недопускане до конкурс за израстване в категория и длъжност за срок от 1 година”

Както се посочи по-горе липсата на мотиви относно конкретни фактически основания за наличие на дисциплинарно нарушение и непосочването на нарушените разпоредби препятстват преценката за спазване на материалния закон. Следва да се допълни, че в мотивите на заповедта не е посочено и задържаното лице, за бягството на което е наказан жалбоподателя. Лицето С. Б., за което в хода на съдебното производство ответникът представя заповед за задържане от 22.10.2010г. според данните от

докладните записки на А. и дежурния в ОДЧ не е задържаният водач на МПС, който е избягал от служебния автомобил управляван от жалбоподателя. Според докладните записки по преписката в автомобила е намерена личната карта на лицето, което го е управлявало и това е В. П. М.. По делото не са налице доказателства, че това лице не е представена заповед задържане, по повод на което да е налице неизпълнение на служебните задължения от страна на жалбоподателя.

По делото не са налице и доказателства, че жалбоподателят е запознат с тактическите правила рег. № 2489/21.04.2008г. и инструкцията за конвоиране на лице рег. № 1143/04.05.2011г., поради което неизпълнението им, както е посочено в справка рег. № 54644/31.10.2011г., ако същата се приеме за част от мотивите на акта, не може да му се вмени като неизпълнение на служебните задължения. По делото е представен списък за запознаване със заповед № з-2081 от 27.11.2009г. относно определяне реда за работа на държавните служители от СДВР по осъществяване на контролната и административно – наказателната дейност, която е неотнормисима към предмета на процесния спор.

Съгласно чл. 237, ал.1 от ППЗМВР в тежест на органа, компетентен да наложи дисциплинарното наказание е да установи извършването на дисциплинарно нарушение. В процесния случай от страна ответника не са ангажират доказателства, че визираното в заповедта бягство на трето лице на 22.10.2011г. представлява дисциплинарно нарушение по чл. 228, ал.1, т. 5 от ППЗМВР, извършено виновно от полицаи К. Т., за което се предвижда дисциплинарно наказание „недопускане до конкурс за израстване в категория или степен” за срок от 1 година на основание. Поради това не са налице и предвидените от закона материалноправни предпоставки за реализиране дисциплинарната му отговорност.

Предвид всичко изложено се налага краен извод за незаконосъобразност на оспорения административен акт, поради неспазване на предвидените от закона изисквания за форма и съдържание на акта, допуснати съществени нарушения на дисциплинарната процедура и противоречие с материалния закон – основания по чл. 146, т.3 и т. 4 от АПК за неговата отмяна.

С оглед изхода на спора ответникът следва да бъде осъден да заплати сторените от жалбоподателя съдебно разноси в размер на 10 лева внесена държавна такса за образуване на делото. Поради липсата на доказателства за получаването на посочената в адвокатското пълномощно сума от 350 лева от страна на процесуалния представител на жалбоподателя, така посоченото възнаграждение не следва да се присъжда.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. К. Т. Заповед рег. № з-12315/03.11.2011г. на директора на СДВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание „недопускане до конкурс за израстване в категория или степен” за срок от 1 година на основание чл. 226, ал.1, т. 4 от ЗМВР във връзка с чл. 228, ал.1, т. 5 от ППЗМВР .

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на К. К. Т. ЕГН [ЕГН] сумата от 10 лева /десет лева/ разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните за неговото постановяване.

Съдия:

